

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

REBECCA JENSHAK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

AMAZON ORIGINAL STORIES

REBECCA JENSHAK

*Summer
Thaw*

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Rebecca Jenshak Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla aktarılamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg.
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662544835 (dijital)

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı: Elizabeth Turner Stokes

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm: HATTİE İkinci](#)

[Bölüm: HATTİE Üçüncü](#)

[Bölüm: COLIN Dördüncü](#)

[Bölüm: HATTİE Beşinci Bölüm:](#)

[COLIN Altıncı Bölüm: HATTİE](#)

[TEŞEKKÜR YAZARI](#)

[HAKKINDA](#)

Birinci Bölüm

H□□□□□

T Otelin otoparkı, büyük minibüsler ve station wagonlarla, başka eyaletlerin plakalarına sahip arabalarla ve camlarında küçük çöp adam ailelerinin çıkartmalarıyla doludur. Yorgun görünen ebeveynler, valizlerini girişine doğru sürüyorlar, heyecanlı görünen çocukları da yanlarına alıyorlar.

Onları birbiri ardına lobiye girerken izlerken, otomatik kapılar açılıp kapanıyor ve sıcak gece havasından biraz içeri giriyor. Her seferinde, diğer yolcuların arkasında, erkek hokey takımını bir anlık görüyorum. Grup birlikte duruyor, kulaklıkları boyunlarında asılı, başları eğik telefonlarına bakıyorlar ve yanlarında yerde ya da omuzlarında büyük spor çantaları var. Dalgın dalgın grubu tararken, biri bakışlarımı yakalıyor. Yoksa ben mi onun bakışlarını yakaladım? Söylemek zor, ama sonuç olarak olabildiğince çabuk başka yere bakıyorum.

"İşte anahtar kartları," diyor Koç, ön tarafına numara yazılmış kağıt tutucular içindeki bir yığın otel anahtarını bana uzatarak beni o andan kurtarıyor. Sonra lobide dağılmış olan takım arkadaşlarımın da duyabilmesi için sesini yükseltiyor. "Cannon'dan oda atamalarınızı alın ve biraz dinlenin. Yarın erken başlıyoruz. Kahvaltı saat altıda burada. Otobüs saat yedide buz pistine doğru yola çıkacak."

Onaylayan mırıldanmalar duyulur ve ardından koç asansörlere doğru yönelir; muhtemelen hepimizden önce yukarı çıkıp odasının hangisi olduğunu bilmememiz için. Geçen yaz, bir şeye ihtiyacımız olursa diye oda bilgilerini vermişti. Ama bizim tek ihtiyacımız, bir haftalık konaklamamız boyunca onu durmadan rahatsız etmektir. Kızlar tampon ya da ağrı kesici istemek için uğradı, diğerleri onu kontrol etmeye geldi ve sanki bizden uzak kaldığı her saniyenin tadını çıkarmıyormuş gibi takılmak isteyip istemediğini sordu, sonra da düpedüz şakalar vardı: kapıyı çalıp kaçmak, arayıp kapatmak ve kapısını renkli ve parlak el yapımı tabelalarla süslemek. Gerçi sonuncusunu gizlice sevdiğini düşünüyorum çünkü geçen sonbahar Valley Üniversitesi'ndeki ofisinde bir tanesine gözüm takılmıştı.

Takım arkadaşlarım ellerini uzatarak etrafımda toplanıyor. Herkes odasına gidip dinlenmek için sabırsızlanıyor. Sabahın erken saatlerinden beri yoldayız. Havaalanına giden bir otobüs, iki uçuş ve bir otobüs yolculuğu daha.

Moonshot Hokey Kampı, bu uzun yolculuğa değer. Bir hafta boyunca, ülke çapından düzinelerce takım – bizimle birlikte seyahat eden Valley U erkek hokey takımı da dahil olmak üzere hem erkek hem de kadın takımları. Sabahları antrenman veya beceri seanslarımız var, öğleden sonraları ise profesyonel bir pistte diğer takımlarla round-robin tarzı bir turnuva oynuyoruz. Önümüzdeki altı gün boyunca yemek yiyecek, uyuyacak ve hokey soluyacağız. Sabırsızlanıyorum.

Anahtarları olabildiğince çabuk dağıtıyorum. Takım arkadaşlarım mırıldanarak teşekkür ediyor ve asansörlere doluşuyorlar. Önümde iki birinci sınıf öğrencisi kalıyor. Onlara anahtarlarını veriyorum ve sonra anahtarlarımın bittiğini fark ediyorum.

Koçun bana başlangıç için yeterli anahtar verdiğinden emin olmak için saymalıydım, ama artık bunun için çok geç. Erkek takımının toplandığı koridora bir göz atıyorum. Kaptanları Colin Jettson, az önce benim yaptığım gibi anahtarları dağıtıyor. Koyu sarı saçları, ters takılmış beyaz bir şapka ile örtülü. Diğer takım üyeleri etrafında toplanmış olsa da, o çoğu erkekten birkaç santim daha uzun ve kolayca göze çarpıyor. Kızlardan daha ısrarcılar, ama Jett hiç aldırış etmiyor. Acele etmiyor ve yerinde duruyor.

Erkekler ekipmanlarıyla içeri girmeye başlıyor, ben de resepsiyona doğru yöneliyorum.

"Merhaba," diyorum neşeyle tezgahın arkasındaki kadına. "Sanırım bir oda anahtarı eksik."

"Hangi oda için?" diye soruyor, başını kaldırmadan.

"Emin değilim."

Bakışları yavaşça kalkıyor ve bana boş, donuk bir ifadeyle bakıyor.

"Hepsini dağıttım, ama bir tane almadım."

Önündeki klavyeyi, *Zootopia*'daki tembel hayvan Flash kadar yavaş bir şekilde tıklıyor. Ama o kadar sevimli değil.

"Valley Üniversitesi için herkesin kayıt işlemlerini tamamladım. Beşinci ve altıncı katlarda yirmi sekiz oda var."

Bu konuyu daha fazla araştırarak gibi görünmüyor. Anladım. Benim sorunum.

"Teşekkürler," diyorum ve yavaşça resepsiyondan uzaklaşıyorum.

Takım sohbetine mesaj atıp, oda arkadaşı eksik olan var mı diye soruyorum. Yirmi yedi kişiyiz ve yaz tatilinden dolayı matematik becerilerim biraz paslanmış olsa da, on dört odamız olması gerektiğinden oldukça eminim. On üç çift kişilik ve

bir tek kişilik. O tek kişilik oda benim olmalı. Kaptan olmanın bir avantajı. Dezavantajları ise, en azından bu hafta, çok daha büyük. Tüm hafta boyunca herkesin gitmesi gereken yere ulaşmasını sağlamak büyük ölçüde bana bağlı. Alarmlara rağmen uyuyup sürekli geç kalan kalecimiz Annabelle'i uyandırmak tam zamanlı bir iş olacak.

Mesajlar, yetişemeyeceğim kadar hızlı gelmeye başlıyor. İlk birkaçında oda arkadaşları olduğunu söylüyorlar, sonra konu dışına çıkıyorlar. Kızlar, kuru şampuan, diş macunu veya atıştırmalık getiren var mı diye soruyor. Bir de bakıyorum ki, biri beyaz gürültü uygulamaları için öneriler paylaşıyor.

Fazladan bir anahtar dağıtmadığım ortaya çıkınca uygulamayı kapatıyorum. Bu da demek oluyor ki... Jett'e bir göz atıyorum. Onunla konuşmaktansa resepsiyon görevlisine bir anahtar daha vermesi için yalvarmayı neredeyse tercih ederdim, ama takımındaki çocuklar dağıldıkça onu daha iyi görebiliyorum. Onu ve elinde tuttuğu iki anahtar kartını.

Her iki elinde birer tane tutarak onlara bakıyor, sanki o da matematik becerilerini sorguluyormuş gibi. Gerçi Colin Jettson'ın kendisiyle ilgili hiçbir şeyi sorgulamadığı hissine kapılıyorum.

Onda böyle bir hava var. Onu tam olarak kibirli olarak nitelendiremem, ama insanları söylediklerini yapmaya iten o kibirli havası var. Onu harika bir kaptan yapan da bu. Ben daha çok örnek olan türden biriyim. Sıkı çalışırım ve kızlar da bu yüzden bana saygı duyar. Ayrıca, onlar için her şeyi yapacağımı bilirler.

"Sanırım anahtarım sende," diye sesleniyorum ona yaklaşırken.

Montana'nın yaz havası, bu sabah Arizona'dan ayrıldığımız zamankinden çok daha serin. O kadar ki, kollarımdan bir ürperti geçiyor. Eminim ki bunun sebebi, Colin'in bana yönelttiği buz gibi bakışları değil.

Onunla yeterince zaman geçirdim, bana karşı sergilediği soğuk tavrının kişisel bir şey olduğunu biliyorum. Diğer herkese karşı dostça ve cana yakın davranıyor. Onunla birkaç kez konuşmaya çalıştım; buz pistinde, kampüste, partilerde... İlgilenmiyor.

Kaşları kalkıyor, alnına sarkan açık renkli saçlarının arasına kayboluyor.

"Bir tane eksikti," diyorum, o bana cevap vermeden ya da bana fazladan oda anahtarını uzatmak için hiçbir hareket yapmadan bakmaya devam ederken. "Sanırım koçlar bana ihtiyacımız olandan bir tane eksik, sana ise bir tane fazla vermişler."

Ne kadar çok konuşsam, o kadar garip hissediyorum. Bunu ona gerçekten açıklamam mı gerekiyor? O akıllı bir adam. Sanki mümkün olduğunca uzun süre burada

olmamı istiyor gibi.

Sonunda bana anahtarlardan birini uzattı. Anahtarı alırken parmaklarımız birbirine değdi ve içimden hafif bir heyecan geçti.

"Teşekkürler," diyorum ve o da bana yavaşça başını sallayarak cevap veriyor.

Artık boşalmış olan otel lobisine giriyoruz. Asansördeki bazı adamların seslerini belli belirsiz duyuyorum, ama asansöre vardığımızda sesler çoktan kesilmiş. Yukarı düğmesine basıp Jett'e dönüyorum.

Devasa spor çantasıyla bir metre uzağımda duruyor, bana bakmak yerine başka yerlere bakıyor.

"Yazın nasıl geçiyor?" diye soruyorum.

Koyu kahverengi gözleri benimkilere takılıyor ve yine başını sallıyor. "İyi."

Bana yazımı sormuyor, ama ardından gelen sessizlik o kadar garip ki, yine de cevap vermek zorunda hissediyorum.

"Benimki de iyi. Ailemle bir haftalığına Kaliforniya'ya gittim."

Bana ya dinliyormuş gibi ya da neden onunla konuştuğumu merak ediyormuş gibi bakıyor.

"İlk kez sörf yapmayı denedim ve bir günümüzü Disneyland'da geçirdik. Hava pek iyi değildi. Orada kaldığımız altı günün dördünde yağmur yağdı. Onun dışında annemlerin evinde tembellik ettim, öğleden sonraları kayak yaptım ve spor yaptım, eski lise arkadaşlarımla biraz takıldım..." Sözüm yarım kalır. Okul bittiğinden beri geçen beş haftanın çoğunda bu kampı iple çektiğimi itiraf etmek beni biraz acınası bir duruma düşürüyor.

Hokeyi seviyorum ve katıldığım her yıl bu kamp harika geçiyordu, ama muhtemelen yazımın tamamını biraz dengesiz hissettiren, yakın zamanda yaşadığım ayrılıktı. Denny ile vakit geçirmeye o kadar alışmıştım ki, onu hokey dışında tek hobim haline getirdiğimi fark ettim.

"Örgü örmeyi de öğrendim." Çantamın fermuarsız cebine uzanıp atkıyı çıkarıyorum — ya da umarım bir gün atkı olacak olan şeyi. Şu anda sadece birkaç santimlik mavi bir kumaş parçası.

Şaşkınlık yavaşça yüzüne yansıyor ve kaşlarını daha da kaldırıyor. Mantıklı herhangi bir insan konuşmayı keserdi, ama benden bu kadar nefret etmesi beni gerçekten rahatsız ediyor. Genelde böyle bir sorunum olmaz. Arkadaş canlısıyım ve insanlarla konuşmayı severim. Özellikle hokeycilerle konuşmayı severim. Mezun olduğumda spor muhabiri olmayı umuyorum. Etrafta dolaşıp oyuncularla ve koçlarla röportaj yapmaktan daha iyi bir şey hayal edemiyorum.

Belki bir gün onunla da röportaj yaparım. Colin, Minnesota Wildcats tarafından seçildi bile. Önce üniversite kariyerini bitirecek, ama profesyonel olarak sahneye çıktığında büyük başarılar elde edeceğinden hiç şüphem yok.

Asansör zili çalar ve kapılar açılır. İçeri girdiğimde neredeyse terlemeye başlamışımdır. Colin'le konuşmak tam bir egzersiz gibidir. Ayrıca beni biraz gerginleştiriyor. Belki de benden nefret ettiği içindir. Ya da belki de görünüşünden dolayıdır. Yani, çok yakışıklı. Gerçekten çok yakışıklı. Arizona yazındaki sıcaklık kadar yakışıklı.

Arkamdan içeri giriyor, diğer tarafa geçiyor ve aramızda olabildiğince mesafe bırakıyor. Yine de çok yer kaplıyor. Bu kadar yakinken ona bakmak için başımı geriye eğmek zorundayım.

"Boyun mu uzadı?" diye soruyorum.

"Hayır." Düz bir cevap verirken gözlerini önünden ayırmıyor.

"Emin misin?"

Çenesi hafifçe seğiriyor, sonra uzun bir nefes veriyor. "Kesinlikle."

Kalan yolu sessizce altıncı kata kadar çıkıyoruz. Kapılar açıldığında, elini sallayarak önce benim geçmemi işaret ediyor. Öyle yapıyorum, sonra etrafta tabelaları arayıp odama doğru yöneliyorum. Arkamda olduğunu hissedebiliyorum. Aramızda dikkatli bir mesafe bırakıyormuş gibi daha yavaş yürüyor, ama koridorda sadece ikimiz varız ve odam en sonda.

Arkamı dönüp ona gülümsedim, kapımın önünde durdum, anahtarı çıkardım ve kilidin önüne tuttum. Bip sesi duyuldu ve ışık yeşile döndü, kolu çevirip kapıyı açtım.

İçeri girmeden önce, Colin'in sağımdaki kapının önünde durduğunu fark ettim.

"Görünüşe göre komşuyuz," diyorum, sonra cevap beklemediğim için içeri giriyorum, ama yemin ederim ki hayal kırıklığıyla inliyor.

İkinci Bölüm

H□□□□□

T Çok uzun bir tatil ve uzun yolculuk yüzünden bugün her hareketin ağır çekimde. Neyse ki onlar da öyleydi." Bunlar, Koç'un bize otobüsün on beş dakika sonra ön kapıda olacağını söylemeden önce söylediği son sözlerdi.

bizi otele geri götüreceğini söylemeden önce söylediği son sözlerdi, ya da kalıp erkek takımının maçını izleyip onlarla birlikte geri dönebilirdik.

Yaklaşık yarımız ikinci seçeneği tercih ediyoruz. Üstümüzü değiştirip erkeklerin oynadığı ana sahaya çıktığımızda, maçın son periyoduna girilmiş ve Valley 1-0 önde.

Valley'in yedek kulübesinin hemen arkasına oturuyoruz. Bakışlarım Colin'e takılıyor. Sanki sahada olmayı o kadar çok istiyor ki kendini zar zor tutabiliyor gibi öne doğru eğiliyor. Saçları terli, bu da açık renkli telleri daha koyu gösteriyor. Yanakları soğuktan ve efordan kızarmış, göğsü zorlu nefes alıp verişiyile inip kalkıyor.

"Wheel! Wheel!" diye bağırıyor ve dikkatimi buz üzerindeki aksiyona çekiyor. Bir başka Valley U oyuncusu puck'ı alıp karşı tarafa doğru hızla kayıyor. Şutunu çekiyor ama kaleci kurtarıyor. Valley U takımı hayal kırıklığıyla inliyor.

Oyun durduğunda hatlar değişiyor. Colin duvarın üzerinden atlayıp dışarı çıkan ilk kişi oluyor. Takımı yüz yüze gelmeye hazırlanırken onlara emirler yağıdırıyor. Böyle olsa bile dün gece bana davrandığından daha dostça görünüyor. Beni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu gerçekten anlamıyorum. Eski sevgilim Denny onunla gayet iyi anlaşıyordu. Denny geçen bahar mezun olana kadar takım arkadaşıydılar. En iyi arkadaş falan değillerdi, ama kampüste ya da partilerde Colin'e rastladığımızda, o ve Denny sohbet ederlerdi.

O zaman bile Colin beni neredeyse hiç fark etmiyordu. Denny aşırı tepki gösterdiğimi söyledi, ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum.

Sanki onu düşünmem onu bu şekilde bakmaya zorlamış gibi, Colin buzun üzerinde durduğu yerden başını kaldırıp bana bakıyor. Ağız kenarları, kaskının koruyucu kafesinin arkasında ince ve sert bir çizgiye dönüşüyor.

Maç yüzünden bu kadar somurtkan görünüyor olabilir. Ya da rakip takımın oyuncularını yüzünden. Belki de ter gözlerine damlıyor ve gözlerini yakıyordu. Ama nedense bundan şüpheliyim. Onun sinirlenmesi her zaman tek bir şeyden kaynaklanıyor gibi görünüyor. Benden.

"Vay canına. Jett yaz boyunca daha da yakışıklı mı oldu, yoksa ben maçtan dolayı hâlâ susuz mu kaldım?" Annabelle sağımdan soruyor.

Ben de homurdanarak cevap veriyorum.

Onun yanıt olarak çıkardığı homurtulu kahkaha beni koltuğumda kıpırdattı. "Sizin ikinizin bir ilişkiniz olduğunu unutmuşum," der.

"Aramızda bir şey yok."

"Lütfen. Aranızda gerginlik olduğu çok açık. O seni görmezden geliyor, sen de ona bağırıp çağırıyorsun. İzlemesi zor."

"Doğruyu söyle gitsin. Benden nefret ediyor."

"Senden nefret ediyor mu bilmiyorum, ama seni pek sevmiyor."

Elbette bunu zaten biliyordum, ama başkalarının da fark etmiş olması utanç verici.

"Siz ikiniz eskiden çıkıyor muydunuz?" diye soruyor Annabelle, buz pistindeki hareketlere bakarak.

"Colin ve ben mi?" O bakmıyorken bile yüzümü buruşturup başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

Bu fikri aklımdan geçirmek bile içimi ürpertir. Tamamen hoş olmayan bir ürperti değildir. Bunun suçlusu onun atletik yeteneğidir. Bu bir hokey aşkı. Hepsisi bu. Geniş omuzlarıyla, gözlerindeki altın rengi beneklerle ya da ön kolundaki dövmeyle hiçbir ilgisi yok. Onlar sayılar, koordinatlar, bir keresinde birine söylediğini duymuştum, ama nerede olduğunu hiç bilmiyorum.

"Öyle düşünmemiştim. Sen hep Denny'yle birlikteydin."

"Birinci sınıfın ilk haftasından beri," diye onaylıyorum. Onunla kampüs dışı bir partide tanışmıştım ve hemen birbirimize ısınmıştık.

"O mezun oldu ve siz ikiniz... şimdi durum biraz tuhaf mı?" Sanki ayrıldığımızı hatırlatmak istemiyormuş gibi sözünü yarıda kesiyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Yanlış anlama. Onunla konuşmamak ya da görüşmemek hâlâ tuhaf geliyor ama işler sönümlenmişti."

Bana güven verici bir gülümseme atıyor.

"Peki ya sen ve Mikey?" diye soruyorum. Geçen kıştan beri ikinci sınıfta okuyan bir hokey oyuncusuyla bir ayrılıp bir barışan bir ilişki yaşıyor.

“Bu yaz sadece bir kez takıldık, dersler bittikten birkaç gün sonra, ama dün havaalanında görüştüğümüzden beri mesajlaşıyoruz.”

“Öyle mi?” Dikkatimi Colin ve onun somurtkan bakışlarından başka yöne çeviriyorum. “Daha sonra odanı kontrol etmem gerekir mi?”

Gözlerini devirdi. "Hayır," dedi çabucak, sonra tekrar düşündü. "Tabii bekar hayatını bırakmak istemiyorsan. Bir erkeği odamıza getirirsem Diane'in bana pek sevinmeyeceğini sanmıyorum."

İkimiz de gülüyoruz ve sonra maçı izlemeye devam ediyoruz. Skor tabelasına rağmen Valley U rakibini kolayca alt ediyor. Valley U puck'ı kontrol ediyor. Öyle ki, diğer tarafta kalecimiz sıkılmış görünüyor.

Maç biter, Valley U galip gelir.

Kampın ilk gününde koçların bizi takım barbeküsüne götürmesi bir gelenektir. Otelin önünde otobüsü bekliyoruz. Geride durup takım arkadaşlarımı sayarak herkesin orada olduğundan emin oluyorum. Colin de kendi takım arkadaşları için aynısını yapıyor, sadece otobüsün içinden.

Otobüse en son binen benim.

"Merhaba," diyorum otobüse binerken.

O, şoförün arkasındaki sol tarafta, koridorun hemen dışında, ilk koltuk sırasına duruyor.

"Selam." Yüzü, az önceki maçtan dolayı hâlâ kızarmış, ama kot pantolon ve düz siyah bir tişört giymiş. Saçlarının uçları duştan ıslak ve her zamanki ters takılmış beyaz beyzbol şapkası yok. Saçını seviyorum. Sanki sürekli saçını kestirmesi gerekiyormuş gibi her zaman biraz fazla uzun, ama kalın ve hafif dalgalı.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyorum, ona en *samimi ve sevimli* gülümsememle ona gülümsüyorum.

O ise buna karşılık vermiyor.

"Evet. Eğlenceli olacak."

Çeviri: Benimle konuşmadığın sürece harika bir gece olacak.

Onun yanından geçmeye başlıyorum, sonra duruyorum. Gördüğüm kadarıyla koltuklar dolu. Annabelle'i arıyorum. Mikey'nin yanında oturuyor ve ona yalvaran bir bakış attığımda omuz silkiyor. Görünüşe göre tekrar bir araya gelmişler.

"Herkes burada mı?" Koç Lessley arkamdan soruyor. Dönüp ona gülümsüyorum. "Evet. Kızlar hep burada."

"Erkekler de," diyor Colin koçuna.

"Harika. O zaman hadi yemeğe gidelim." Koçlar Colin'in karşısındaki koltuklara otururlar. Ve şimdi oturmayan tek kişi ben kaldım. Ve geriye sadece bir yer kaldı. Onun yanında.

Colin bunu, şoför vites takıp gaza basarken fark ediyor gibi görünüyor. Öne doğru savruluyorum, koltuğa, yere ya da belki de ön cama çarpmamak için ellerimi önüme uzatıyorum, ama güçlü bir kol belimi sarıyor ve beni yerinde tutuyor.

Ciğerlerimden hava fişkirir ve kalbim göğüs kafesime çarpar. Şaşkınlığımı bir çılgınlıkla dile getiririm, ama bu düşündüğümde daha hızlı ve sessiz gerçekleşmiş olmalı ki, etrafa baktığımda kimse neredeyse yüzüstü yere çakılmamı fark etmemiş gibi görünüyor.

"Teşekkürler." Nefesimi toparlarken sesim titriyor.

Colin, sanki benim beceriksiz bir aptal olduğumu düşünüyormuş gibi bana bakarken kaşlarını çatıyor. Ayaklarımın üzerinde dengemi bulduğumda, beni bırakıyor.

"Önemli değil," diyor o kadar sessizce ki neredeyse duymayacaktım. Pencerenin yanındaki koltuğuna geri oturuyor ve ben de yanındaki koltuğa çöküyorum.

Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için yavaşça nefes alıyorum. Hâlâ belimi saran kaslı kolunun ağırlığını hissedebiliyorum.

Belki bu yüzden, ya da belki de etrafımızdaki herkes neşeyle sohbet ederken sessizce oturmaktan nefret ettiğim için, onunla konuşmaya karar veriyorum. Bu adamın benden nefret etmesi için hiçbir neden yok. Onun etrafında sürekli dolanmama rağmen, onu kırmış olabileceğim kadar fazla konuşmadık.

"Bugünkü maçınızı kazandığınız için tebrikler," diyorum.

Cevap vermeden önce çenesini bir yandan diğer yana hareket ettiriyor. "MSU bu yıl berbat."

Haksız değil.

"Yine de kazanmak her zaman daha iyidir."

Yine sessizleşti. Sanırım ilk cevabı daha çok içgüdüsel oldu ve şimdi benimle konuştuğunun farkına vardı.

"Biz de kazandık," diye ekliyorum. "Takımın geri kalanı harika oynadı, ama ben biraz yavaşım. Koç beni sol kanada aldı ve ben henüz alışamadım."

Umursamıyor ama ben konuşmayı kesemiyorum.

"Neyse..." Ellerimi kucağımda birleştirip bir bacağımı sallıyorum. Bakışları oraya düşüyor, çıplak tenimin üzerinde bir an duruyor.

En sevdiğim kot şortumu giyiyorum, ama yaz boyunca birkaç santim çekmiş gibi görünüyor.

Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. *Iyy. Hattie'nin çıplak bacakları. İğrenç.*

Ki, ben bacaklarımı seviyorum, yani şaka ona kalmış. Ne düşündüğü umurumda değil.

"Denny nasıl?" diye soruyor, ses tonunda bir şey var. Belki de küçümseme. Bu soru, bana hiçbir şey söylemeden konuşması kadar beni hazırlıksız yakalıyor.

Niyetini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Bana hiç açıkça kaba davranmadı ama eski sevgilimi gündeme getirmesi, beni daha fazla konuşmaktan alıkoymak için bir iğneleme gibi geliyor. Yalan söylemeyeceğim, canım yandı ama bunu belli etmemeye kararlıyım.

Ona tamamen etkilenmemişmiş gibi büyük bir gülümseme zorluyorum. "O harika biri."

Colin'in bildiği kadarıyla, Denny ve ben hâlâ görüşüyoruz ve şu "arkadaş kalalım" olayını yaşıyoruz. Birbirimizden nefret etmiyoruz, yani sanırım arkadaşız. Konuşmayan ve birlikte vakit geçirmeyi planlamayan arkadaşlar.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyorum, çünkü şimdi aklıma gelince, belki de Denny'den en son bir ay önce ayrıldığımız gün haber aldığımı biliyordur. Eskiden çok yakın arkadaş değillerdi ama işler değişebilir. Yaz boyunca en iyi arkadaş olmuş olmaları da mümkün. Belki de benim ayrılığım ikisini birbirine yaklaştırmıştır. Colin artık Denny'yi kırmaktan endişe etmeden benden ne kadar nefret ettiğini rahatça anlatabilir.

"Hayır," diyor Colin, sonra dönüp pencereden dışarı bakıyor. Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçiyoruz.

Geleneklere uygun olarak, gezimiz için göle doğru yol alıyoruz. Güneş gökyüzünde alçalmış ve su üzerinde hafif bir esinti esiyor. Burası Arizona'dan çok daha yeşil ve sıcaklık çok daha katlanılabilir. Kampa gitmeden önceki gün, evimizde hava 43 derecedeydi.

Birlikte, soğutucuları ve yiyecek çantalarını masaları ve açık hava ızgarası olan bir tepe pavyonuna taşıyoruz. Koçlar yemek pişirmeye başlıyor, geri kalanımız da etrafa dağılıyoruz. Bir basketbol sahası ve geniş bir çim alan var; birkaç çocuk futbol topuyla oraya gidiyor.

Annabelle'i buluyorum ve göle doğru yürürken ona Colin'den bahsediyorum

“Vay canına. Gerçekten mi? Bu oldukça sert bir tepki. Bana ve herkese karşı hep çok nazikti. Şey, sana hariç herkese. Geçen yıl ona bir şey yapmadığından emin misin?” diye sordu, bir kaşını kaldırarak.

"Eminim," diyorum, ama bunu söyler söylemez kendimi sorguluyorum. Yaptım mı? Geçen yıl farkında olmadan onu kırmış olabilir miyim?

Kız kıkırdar ve başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar, ama sonra Mikey yanımdan geçer ve ona gülümserken sözleri kaybolur.

"Selam, Belly," diye seslenir, tüm çekiciliği ve flörtözlüğüyle.

"Merhaba." Bir elini kaldırıp el sallıyor ve ona utangaç bir gülümseme atıyor.

"Biraz basketbol oynamak ister misin?" Başıyla basketbol sahasını işaret ediyor.

Annabelle'in basketboldan nefret ettiğini biliyorum, ama o coşkuyla başını sallıyor. Onları takip ediyorum, ama açık hava sahasına vardığımızda Colin'i görünce oradan uzaklaşmayı düşünüyorum.

Annabelle bana anlamlı bir bakış atar.

"Selam, Jett," der ona. "Yazın nasıl geçiyor?" Cevap vermeden önce bakışları bana kayar.

"Evet. Sen?"

Annabelle başını sallıyor. “İyi. Teşekkürler.”

Annabelle bana bir göz atar ve sanki "*Gördün mü, diğer herkese karşı gayet dostça davranıyor*" der gibi sırıtıyor.

Ben bir şey yapmış olmalıyım. Tek açıklaması bu. Ama o kadar az konuştuk ki ne yaptığımı hayal bile edemiyorum.

Bir gruptan diğerine dolaşıyorum, bütün yaz boyunca pek konuşmadığım insanlara merhaba diyorum ve en yakın takım arkadaşlarımı tekrar yüz yüze görmekten keyif alıyorum. Bunu özlemişim ve yaklaşan sezon için heyecanlıyım.

Yemek yiyoruz ve koçlar konuşmalar yapıyor. Ortam neşeli ve eğlenceli.

Akşam yemeğinden sonra, bir şekilde kendimi takım arkadaşları tarafından Dot olarak bilinen Doug Ott adında bir son sınıf öğrencisiyle sohbet ederken buluyorum. Onu sadece Denny aracılığıyla yüzeysel olarak tanıyorum. Ama o konuşkan ve arkadaş canlısı, ki bu, son zamanlarda bana sessiz muamele eden belli bir adam sayesinde daha da önemli hale geldi.

Doug bana bir yazılım şirketindeki yaz stajından bahsediyor ve ben de onu takip etmek için elimden geleni yaparken başımı sallıyorum. Annabelle ve Mikey de bizimle birlikte ama birbirleriyle flört ediyorlar, sanki başka kimse yokmuş gibi davranıyorlar ve Annabelle benim rahatsızlığımı fark etmiyor.

Doug hoş birine benziyor, ama konsantre olmakta zorlanıyorum, kısmen biraz sıkıldığım için, kısmen de Colin'in bana ters ters baktığını düşündüğüm için. Birbirimize bakıp duruyoruz ve ben ona bakıyor muyum, yoksa o nedenini bilmeden bana mı bakıyor, yoksa tam tersi mi, bilmiyorum. Her halükarda, her zamanki gibi sinirli görünüyor. Yanaklarım utanç ve öfkenin karışımıyla kızarıyor. Onun sorunu ne?

Oraya gidip kaba davranışının nedenini sormak üzereyken, şaşırtıcı bir şekilde o bize doğru gelmeye başlıyor. Neredeyse yanımdan geçip gideceğini sanıyordum, ama bunun yerine iki adım ötede, tam önümde duruyor.

Ancak o anda Doug'ın hâlâ konuştuğunu ve ne dediğini hiç anlamadığımı fark ettim.

"Ah, pardon. Ne dedin?" diye soruyorum, Colin'in burada olmadığını

yok

muş Doug iyi niyetli bir şekilde güldü, sonra Colin'i fark etti.

gibi "Jettson!" der Doug, geniş bir gülümsemeyle. Odanın havasını okumuyor,

davra

nmay

a

çalış

arak

soruy

orum

çünkü kaptanı mutlu görünmüyor.

"Dot." Colin çenesini eğiyor, ama çenesi gergin.

Etrafımızda gerginlik hakimdir, ama Doug ya fark etmemektedir ya da görmezden gelmeyi tercih etmektedir. Keşke ben de yapabilsem.

"Bugün sahada çok formdaydın," der Doug ona. "Yaz tatili boyunca her gün antrenman mı yaptın?"

"Her gün değil, hayır," diyor Colin.

Doug kıkırdar, sonra Colin'le alay ederken dirseğiyle bana hafifçe vurur. "Her gün değil." Tekrar güler, sonra başını sallar. "Bu adam. Beni öldüreceksin, Jett."

Colin'in ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır.

Doug boş bardağıma bakıyor. "Bir şey içmek ister misin?"

Bir Diet Coke daha?"

"Uh . . . tabii."

"Tamam. Ben onu alayım, sonra göl kenarında yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Hava harika ve senin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum, Hattie."

"Dostum. Bırak şunu. O, Denny ile çıkıyor." Ben cevap veremedim Colin kısa ve keskin bir ses tonuyla konuşur.

"Öyle mi?" Doug geriye doğru çekilir ve bana bakar. Sanki "Denny'nin malı" yazısı aniden alnıma dövme yapılmış gibi bir adım geri atar.

"Öyle mi?" diye soruyorum, Colin'in patlamasından ve söylediği sözlerden aynı derecede şok olmuş bir şekilde. Sonra bu sözler kafamdaki karışıklığa sızıyor.

"Ayrıldınız, değil mi?" Doug bana suçlayıcı bir bakış atar.

"Evet," diye onu temin ederim, sonra bir parça anlayış bulmak için Colin'e bakarım.

Colin her zamanki somurtkan bakışının yerine kaşlarını çatmış, ağzı hafifçe aralanmış durumda.

Gerçekten bunu bilmiyor muydu?

Aman Tanrım. Demek bu yüzden otobüste Denny'yi sordu. Pisliklik yapmıyordu. Hâlâ birlikte olduğumuzu sanıyordu. Bir rahatlama dalgası hissediyorum, ama hemen ardından kafam karışıyor. Bu, neden bana karşı her zaman bu kadar soğuk davrandığını açıklamıyor.

Annabelle, hiçbirimizin bu yeni şok edici haberin nasıl ele alınacağını bilemeden, hiçbir şeyden habersiz bir şekilde bu garip sohbeti kesiyor.

"Hadi plaja gidelim." Elimi tutup beni çekiyor. Mikey ve Doug da bizimle geliyor. Omzumun üzerinden Colin'e bakıyorum.

Hâlâ olduğu yerde donmuş durumda ve bana tamamen şaşkın bir bakışla bakıyor.

Akşam yemeği bittiği için neredeyse herkes sahilde toplanmış durumda.

Yakınlarda bir ateş yakılmış ve bir futbol maçı oynanıyor.

Sohbetlere katıldığım için Colin'i gözden kaybediyorum, ama yüzündeki şok ifadesini tekrar tekrar gözümün önüne getiriyorum. Güneş batarken nihayet onu tekrar görüyorum. Diane ve Laura adında bir birinci sınıf öğrencisiyle birlikte ateşin üzerinde marshmallow kızartıyoruz.

Bu sefer yanımıza geldiğinde, bana doğru geldiğini anlıyorum. Bana bir Diet Dr Pepper uzatıyor.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Diet Coke sevmezsin," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omzunu kaldırıp indiriyor.

Oyuna geri döndüğüm ilk günün yorgunluğuyla kaslarım ağrıyor ve arka arkaya erken kalkmaktan yorgunum. Kısacası, onun gizemli sözlerini ve şimdi de hediyesini çözmeye pek havamda değilim.

"Teşekkürler," diyorum, boş elimle sodayı alıyorum. Yanıma geliyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Ateş kıvılcımlar saçıyor ve sıcak bir koza yayıyor. O da öyle. Ondan hoş bir sıcaklık yayılıyor.

"Denny ile ne zaman ayrıldınız?" diye soruyor.

"Şimdi benimle konuşmak mı istiyorsun?" Ona bir kaşımı kaldırarak baktım.

Yüzündeki ifade hâlâ ciddiyet ve şaşkınlığın karışımı. “Mezuniyetten yaklaşık bir hafta sonra,” diyorum. “Herkesin bildiğini sanıyordum.” “Ben bilmiyordum.”

"Belki de benden nefret ettiğin ve bana yaklaşmamak ya da benimle konuşmamak için elinden gelen her şeyi yaptığın içindir."

Sert çenesi yumuşar ve dudakları aralanır. Işık ve gölgeler arasında yüzünde bir ateş dans eder. Çenesinde, parmaklarımla izini sürmek istediğim küçük bir yara izi vardır. Annabelle, tekrar biriyle çıkmaya başlamam gerektiği konusunda haklı olabilir.

Koç Boyson, pavyondan yükleme zamanının geldiğini bağıyor. Etrafımızdaki takım arkadaşlarımız çoktan harekete geçmiş, ama Colin ve ben orada durmuş, birbirimize bakıyoruz.

“Senden nefret etmiyorum,
Hattie.” “Etmiyor musun?”

Başını yavaşça sağa sola sallıyor. Bakışları benden ayrılmıyor. "Birazcık bile."

Üçüncü Bölüm

C□□□□

O Çarşamba günü günün son maçını berabere bitiriyoruz, bu da antrenman ile giyinme arasında zaman öldürmemiz gerektiği anlamına geliyor.

Çoğu oyuncu ya tribünde, o anki maçı izliyor ya da soyunma odalarının altında takılıyor. Ben ikinci gruba dahilim. Sopamı bantlarken bugün oynayacağımız Boston takımını düşünüyorum. Geçen yıl Frozen Four'u kazandılar ama birkaç önemli oyuncuyu kaybettiler. İyi bir maç olacak, belki de bu haftaki en zorlu maçımız.

Bir hareket dikkatimi çekiyor ve tam o anda Valley U kadın takımının soyunma odasından çıktığını görüyorum. Belirgin ve tanıdık bir sarışın at kuyruğu gözüme çarptığında kalbim hızlanıyor.

Hattie en son çıkan kişi, takımını kontrol edip onlarla birlikte soyunma odasından çıkıyor. O, buz pistinde ve dışında doğuştan bir lider. Yetenekli. Çalışkan. Ve muhteşem.

Onu izlerken kalbim hızla atıyor. Arkada dururken ağırlığını bir yandan diğer yana kaydırıyor. Buz pistine çıkmak için onay bekliyorlar.

Bilinçli bir karar vermeden kendimi ona doğru yürürken buluyorum.

Aramızdaki mesafenin yarısını kat ettiğimde başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini çabucak gizliyor ve bana sert, kendinden emin bir gülümsemeyle bakıyor.

Benden nefret ettiğimi mi düşünüyor? Ne komik. Hattie Cannon'a, birinci sınıfta tanıştığımız günden beri aşığım. Takım arkadaşlarımdan bazılarının düzenlediği bir partideydik. Açık mor bir elbise ve ona uyan Converse ayakkabılar giymiş olarak içeri girdi. O zamanlar saç daha kısıydı, ama sarı bukleleri açıktı ve her adımında neredeyse zıplıyordu.

O gece kiminle birlikte olduğunu ya da başka bir şeyi hatırlamıyorum. Onun takıldığı gruba doğru yürüdüm ve kendimi tanıttım.

"Ben Colin Jettson," dedim ve elimi uzattım. Hemen vazgeçtim, ama elimi geri çekmeden o parmaklarını

ve bana gülümsedi. İçimi bir sıcaklık kapladı ve kendimi onun gülümsemesini taklit ederken buldum — arkadaşlarımdan dediğine göre bunu pek sık yapmazdım.

"Hattie Cannon."

Evin içindeki gürültü arttı ve ona birinci sınıf öğrencisi olup olmadığını sormak için bir adım daha yaklaştım.

Başını salladı, sonra başını geriye eğdi. "Vay canına. Uzunsun. Basketbol oynuyor musun?"

"Hokey."

Yeşil gözleri heyecanla parladı. "Ben de."

Sonraki birkaç dakikayı birbirimize hangi pozisyonda oynadığımızı anlatarak, lise takımlarımızdan ve daha bir sürü konudan bahsederek geçirdik. Diğer her şey unuttum. Onunla bütün gece konuşabilirdim. Hiç kimseye karşı onunla olduğu gibi bir tepki vermemiştim.

Ne yazık ki, o yılın son sınıf öğrencileri tam da o anı seçip alt sınıflara biraz eziyet etmeye karar verdiler. Beni ve diğer birinci sınıf öğrencilerini partiye içecek ve pizza almaya gönderdiler.

Geri döndüğümde, Hattie başka biriyle konuşuyordu. Denny. O andan sonra neredeyse ayrılmaz oldular. Fırsatımı kaçırmıştım. Ve son iki yılımı bunun en iyisi olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak ve takım arkadaşımın kız arkadaşına aşık olduğum için kendimden biraz nefret ederek geçirdim. Denny havalı biridir. Onu severim ve saygı duyarım. Buz pistinde örnek aldığım biridir.

"Colin?" Hattie'nin sesi anılarımı kesiyor.

Gözlerimi kırpyorum, bir adım ötesinde durup ona bir sapık gibi baktığımı fark ediyorum. Oops.

Boğazımı temizledim. "İyi şanslar."

Neredeyse sözlerimi geri almamı beklermişçesine tereddüt ediyor.

"Teşekkürler."

"Koç seni yine sol kanatta mı oynatıyor?"

"Evet," der, yüzünde bir anlık gerginlik belirir. "Bu bir hata."

"Vay canına, teşekkürler."

"Sen takımının en iyi oyuncusun. Seni kaleye koysa bile, bu muhtemelen yine de geçerli olurdu."

Küçük bir kahkaha atar. "Olmaz. Yeterince uzun değilim. Kapsayacağım alan çok fazla."

"Demek istediğim, bunu başaramayacağın için bir hata değil. Sadece senin için en iyi pozisyon değil. Sen çok önemlisin. En iyi oyun kurucusun ve buz sahasını iyi kapladığın için

      en iyi oyun kurucusun ve buz sahasını iyi kaplıyorsun.”

Dudakları köşk bir O   ekli oluşturur ve kaşları birbirine yaklaşır. Belki fazla konuştum, ama iki sezondur onun oyununu izliyorum. Kendi takım arkadaşlarımı tanıdığım kadar onun stilini de tanıyorum.

“Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

"Sevmediğimi zaten söylemiştim," diyorum, birdenbire gözlerine bakamıyorum. Neden iki yıldır ondan ka  ındığımı açıklamak için ne zaman ne de yer burası.

Takımının geri kalanı nihayet buz pistine doğru ilerliyor. Bir adım geri çekiliyorum. “İyi maçlar.”

Kızlar kazanır. Biz de kazanırız.

“Herkes tebr  kler. İki harika ma  tı. Kızlar, iyi i   çıkardınız. Beyler, iyi toparlandınız.” Koç Boyson, otele dönerken otobüsün önünde duruyor.

Başlangıçta biraz sallantılıydık ama         periyotta toparlanıp geri dönüş yaptık. Rahatlamışım ama ilk beş dakikada yaptığım bazı hatalardan dolayı hayal kırıklığına uğramışım.

"Yarın sabah toplanma saati iki saat daha geç."

Hemen alkışlar yükselir, ama Koç elini kaldırarak bizi susturur. “Dinlenin. Önümüzde hâlâ iki zor gün var,” der.

Otobüs yola devam eder ve Koç yerine oturur. Onun talimatına rağmen, ak  şamı nasıl geçireceğimiz konusunda heyecanlı bir sohbet havası hakimdir.

Hattie yanımda ama bu sefer benimle konuşmaya   alı  mıyor. Omuzlarını geriye doğru   ekip başını bir yandan diğ  r yana sallıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Durur ve başını kaldırıp gözlerime bakar. “Evet. İyiyim.”

Duruşu gev  şiyor, ama bir dakikadan fazla geçmeden sırtının üst kısmındaki bir noktayı ovuşturmaya başlıyor. Bu haftanın yorgunluğunu ve ağırlarını hissettiği belli. Acaba bugün bir darbe mi aldı diye merak ediyorum. Ma  larını izleyemedik, bu yüzden tek bildiğim temel istatistikler.

Otele döndüğümüzde içeri girip asansörün yanında bekliyorum. Takımım içeri girerken, gece yarısı sokağı çıkma yasağı olduğ  unu hatırlatıp

yarın saat kaçta aşağıda olmaları gerektiğini tekrar ediyorum. En yakın arkadaşlarım gülümsüyor ve bana selam veriyor. Alt sınıf öğrencileri gözlerini kocaman açıyor ve bakışlarımdan kaçınıyorlar — bu, fazladan özgürlük saatlerinin tadını çıkarmayı planladıklarının açık bir göstergesi.

Herkesi gördükten sonra ben de asansöre biniyorum. “Durun!” diye sesleniyor Hattie.

O, spor çantasını omzuna asıp koşar adımlarla içeri girerken, kapıların kapanmasını engellemek için kolumu uzatıyorum.

Yanımda durduğunda nefesi kesilmiş durumda. “Teşekkürler.” “Rica ederim.”

Ağır çanta yere düşüyor ve o yine sırtındaki o noktayı ovuşturuyor. Onun sürekli konuşmasına o kadar alışmışım ki, şimdi benimle konuşmaya çalışmadığında, sessizliği doldurmak için kendimi konuşurken buluyorum.

"Düşmüş müydün yoksa?" diye soruyorum.

Sırtını ovmayı bırakıyor. “Ayağım takıldı ve sol omzumun üstüne düştüm.”

Anladığımı belirtmek için

başımı sallıyorum. "İyiyim.

Sadece biraz ağrıyor."

Asansör katımıza geliyor.

"Odama jakuzi var." Bu sözleri söyler söylemez, kulağa nasıl gelebileceğini fark ediyorum. "Kasların için."

"Öyle mi?"

"Standart king odaları kalmamış olmalı."

"Tüm takımın odanı parti merkezi olarak kullanmamasına şaşırdım." "Onlara söylemedim." Tam da bu nedenle.

"Seni suçlamıyorum."

Kapılar açılır ve ona önce geçmesini işaret etmek için elimi uzatırım.

Çantasını kaldırmakta zorlanıyor, ben de onun yerine

alıyorum. "Buna gerek yok."

"Bunu, son iki yıldır senden nefret ettiğimi düşünmene izin verdiğim için özürüm olarak kabul et."

O da pes edip dışarı çıktı. Ben de ikimizin çantalarını alıp peşinden gittim.

Söylemek istediği bir şeyle mücadele ettiğini anlayabiliyorum, bu yüzden onun yavaş adımlarına ayak uydurarak sessiz kalıyorum.

"Benden nefret etmiyorsan, neden benden kaçıyordun?" diye soruyor sonunda.

"Bu karmaşık bir durum."

Tek kaşını kaldırarak, sessizce saçmaladığını ima ediyor. “Denny’yle birlikteydin.”

"Ne olmuş?"

“Benim için daha kolay, senin için de daha iyi oldu, mesafemi korudum.”

Odalarımıza varırız. Daha fazla bir şey söylemeyeceğim belli olunca, bana keskin bir bakış atar ve çantasını alır. “Hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

"Hayır, sanırım öyle." Ona hafifçe gülümsüyorum. "Kızlarla yemeğe mi çıkıyorsun?"

"Hayır. Herkes DoorDash'ten sipariş veriyor gibi görünüyor. Ya sen?"

"Tacolarım çoktan yola çıktı."

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılır. “O zaman afiyet olsun.”

Kartını okutur, kilit yanar ve bip sesi çıkararak onu içeri alır. Odasına doğru yavaş adımlarla yürür. Arkasına bakıp bana yine küçük, çekingen bir gülümseme atar.

“Evet, sana da. Ve, şey... jakuzi teklifi hâlâ geçerli.”

Dördüncü Bölüm

H□□□□□

I Otel odamda bir ileri bir geri yürüyüp duruyorum, kapıya bakıyorum. Omzum ağrıyor. Dizim de. Bugünkü maç fiziksel olarak zorluydu ve ikinci periyotta sert bir şekilde yere düştüm. İbuprofen aldım ve buz koydum.

Ağrıyı hafifletiyor ama kafam çok karışık.

Durum karmaşık.

Denny'yle birlikteydin.

Colin'in sözleri kafamda durmadan yankılanıyor. Bu, düşündüğüm şeyi ifade ediyor olamaz. Neredeyse iki yıl önce tek bir gerçek konuşma yapmıştık. Yirmi dakikadan fazla sürmemişti ve ondan sonra... hiçbir şey olmadı. Aslında, o gecedan sonra benden o kadar çok kaçındı ki, kendimi bunun hatırladığımdan farklı şekilde geçtiğine ikna etmişim. Şimdi ise onun söylediği veya yaptığı her şeyi tamamen yanlış yorumladığımı düşünüyorum.

Kendimi durduramadan odamdan çıkıyorum. Ağır ahşap kapı arkamda gürültüyle kapanıyor, ama ben ileriye doğru adım atıp Colin'in odasının kapısını çalıyorum.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve kapı açılıp düşmanımı ortaya çıkarmadan önce sonsuzluk gibi geliyor. Artık eski düşmanım mı?

Ne söylemeyi planladıysam, bakışlarım Colin'in şaşkın ifadesinden çıplak göğsüne, oradan da kalçalarına dolanmış havluya kayınca aklımdan uçup gidiyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum, ama içimden sadece küçük bir ciyaklama çıkıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Colin. Islak saçlarının uçları kıvrılmıştır ve vücut şampuanının kokusu burnuma çarpar. Bu ikisi de onun çıplaklığından dikkatimi tamamen dağıtmaz, ama bakakalmamı engellemeye yeter.

Davetsiz olarak içeri giriyorum — gerçi teknik olarak daha önce gelebileceğimi söylemişti. Odası benimkine benziyor, ancak jakuziye yer açmak için daha büyük.

O kapıyı kapatıp bizi içeriye hapsederken, ona dönüp bakıyorum. Bakışları benimki gibi aşağıya kayıyor ve bana mayom ve kot şortumla durduğumu hatırlatıyor. Otelin havuzuna inmek niyetiyle giyindiğimi söylemek isterdim

ama aslında en başından beri buraya geleceğime emindim. Jakuziye. Başka bir şeye değil.

"Kafam karıştı," derim, sonunda kendime gelebildiğimde.

"T-tamam." Bu tek kelime, sanki bundan sonra bir sürü soru soracağımı bekliyormuş gibi yavaşça çıkıyor. Ki, geçmişimizi düşünürsek, bu gayet normal sanırım.

Ama bir kez olsun, cevapları ondan zorla koparmak istemiyorum.

"Benden uzak durmanın benim için daha iyi olacağını söylerken ne demek istedin?"

"Gerçekten bunu açıkça söylememi mi istiyorsun?" "Evet," diyorum hemen.

Sanki düşünüyormuş gibi bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Önce giyinebilir miyim?"

Bana yönelttiği utangaç gülümseme, aramızdaki gerginliği biraz kırdı. Gülmemek için alt dudagımı ısırdım.

"Madem öyle." Elimi salladım.

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Hemen dönerim."

Colin banyoya girer. Dönüp düzenli otel odasını incelerim. Benim odamda giysiler ve eşyalar dağınıkken, onunki düzenlidir. Yatağının yanındaki duvara bir hokey sopası yaslanmıştı. Yanına giderim ve iki elimle tutarım.

Sap ve bıçak kısmı boyunca sarılı bant yeni sarılmış gibi görünüyor, ama sopanın kendisi eski görünüyor. Colin banyodan çıktığında hâlâ sopayı tutuyorum. Kot pantolon ve sade siyah bir tişört giymiş. Saçları hâlâ ıslak, ama eskisinden daha dağınık, sanki havluyla ya da elleriyle taramış gibi.

"Bu senin kullandığın türden değil," diyorum, hokey sopasını tek elimle uzatarak. Sadece markası değil, bıçağın eğriliği de farklı. Onun için çok kısa olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Bana doğru yürür ve sopayı benden alır. Onu kocaman ellerinde görünce bunu anlarım. Onu o kadar çok kez oynarken izledim ki, gözlerimi kapatsam bile onu buz üzerinde hayal edebiliyorum.

"Hayır, değil." Gözlerinde nostaljik bir ışıltıyla sopaya bakıyor. "İlk hat trick'imi bu sopayla yaptım."

"Kaç yaşındaydın?" "On

üç."

"Ben de seni doğduğundan beri akranlarını ezip geçtiğini sanıyordum." "Yok canım." Başını salladı, sonra sopayı yine duvara dayadı önceki yerine dayadı. "Yedi yaşına kadar başlamamıştım ve birazcık rekabetçi bir oyuncu olabilmem bile yıllarımı aldı."

Bu beni de şaşırtıyor, ama onun bu spor için ne kadar çok çalıştığını gösteriyor.

“Yanımda taşıyorum. Bir nevi uğur gibi, sanırım.”

“Anlıyorum. Ben de iki yıldır her maçta aynı spor sütyenini giyiyorum çünkü onu ilk giydiğimde penaltı atışlarında galibiyet golünü attım.”

"O maçı hatırlıyorum."

“Hayır, bilmiyorsun.” Aslında başka bir açıdan pek akılda kalan bir maç değildi. Kolayca yenmemiz gereken bir takımla oynuyorduk ve o gün Cadılar Bayramıydı, bu yüzden çoğu kişinin başka planları vardı ve tribünler neredeyse boştu.

"Tabii ki hatırlıyorum. ASU ile oynuyordunuz."

"Doğru." Kaşlarımı çattım. Bunu nasıl hatırlıyor ki? Eminim takımımızın yarısı bile hatırlamıyordur.

"Ayrıca ilk periyotta bir kaçış golü attın."

“Bunu nereden biliyorsun?” Soru, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle çıkıyor.

“Çünkü seninle ilgili konularda dikkatliyim.” Derin bir nefes alır ve elini saçlarının arasından geçirir. “Muhtemelen fazla dikkatliyim.”

Yatağının kenarına oturuyorum. Bacaklarım titriyor ve kalp atışlarım çok hızlı.

Colin'in ne söyleyeceğine karar veremediğini anlayabiliyorum ama o bir şey söyleme fırsatı bulamadan kapı çalınıyor.

“Muhtemelen yemeğim gelmiştir.” Beni şaşkın bir halde bırakarak kapıya doğru gider. Colin hakkında inandığım her şey tamamen tersine dönmüştür.

Beynim tam bir kaos içindeyken, Laura'nın sesi duyulur. “Hattie, orada mısın?” diye bağırır.

Sanki çok kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi panikledim, ama ayağa kalkıp kapıya baktığımda, onun Colin'in odasında beni aramadığını fark ettim. Koridorun karşısında, benim kapımı çalıyor.

Colin, elinde kahverengi bir poşetle arkasına bakıyor, sanki sessizce bana bulunmak isteyip istemediğini soruyor gibi. Telefonumu ve diğer her şeyi odamda bırakmışım. Oda anahtarımı da dahil. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Colin tereddütümü hissetmiş olmalı ki harekete geçiyor, koridora çıkıyor ve kapıyı neredeyse kapanacak şekilde bırakıyor. Sırtını kapıya dayıyor, dışarıda kalmamak ve belki de benim duyabilmem için kapıyı bir parmak açık tutuyor.

"Sanırım o içeride değil," diyor Colin.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Laura'nın sesi neredeyse çılgılık atacak gibi. Paniklemiş gibi geliyor, bu da burada saklandığım için duyduğum suçluluk duygusunu daha da artırıyor. Colin'in odasında olmak kurallara aykırı değil; sadece dedikoduların çıkmasını istemiyorum. Burada ne yaptığımı ben bile henüz bilmiyorum, o yüzden herkesin spekülasyon yapmasını istemiyorum.

"Belki havuza gitmiştir. Ya da akşam yemeği yemeye. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evet. Hayır." Her kelimesinden endişesi sızıyor. "Döndüğümüzde biraz kestirdim ve şimdi kimseyi bulamıyorum. Takım toplantısını falan mı kaçırdım?"

"Hayır, resmi bir şey yok. Sanırım herkes takılıyor ya da akşam yemeği yiyor."

"Hepsi mi? Her kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi ve grup sohbeti de sessiz."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu endişe verici. Belki ben de bir ekip toplantısını kaçırmışım. Keşke telefonum olsaydı, Annabelle'e sorabilirdim.

"Endişelenme," diyor ona.

"Tamam," diyor kız, ses tonundan tam olarak ikna olmadığı anlaşılıyor.

"Hattie'yi görürsem, seni aradığımı söylerim." "Teşekkürler, Jett."

Ortalık sessiz, birkaç saniye sonra Colin odaya geri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Birinci sınıf kızı uyuyakalmış," der ve yiyecek torbasını televizyon sehpasına koyar. Buzdolabına doğru yürür. "Diet Dr Pepper ister misin?"

Başımı sallıyorum ama aklım Laura'nın söyledikleriyle meşgul. "Sence gerçekten her kapıyı çaldı mı?"

"Muhtemelen. Stresli görünüyordu."

Bana uzattığı gazozu alıyorum. "Herkes nereye gitti acaba?" Kaşlarını çatıyor ve tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor. "Ne?"

"Hepsinin gizlice kaçmayı planladığını biliyorsun, değil mi?"

"Pardon, gizlice kaçmak mı?!"

"Evet." Başını sallayıp sırtıyor. "Her yıl yapıyoruz."

Geçen yaz aklıma geliyor. Çoğu akşam Denny ile takılıyordum, ama büyük bir grubun yakındaki bir kulübe gittiğine dair ufak bir anım var.

İnliyorum.

Colin hafifçe kıkırdar. "Gerçekten hiç haberin yok muydu?"

"Sen ve belirsiz itiraflarına o kadar dalmıştım ki." Bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışırken elimi ona doğru sallıyorum. "Bu çok kötü. Ya Koç Lessley öğrenirse?"

"Açıkçası, koçlar bunu zaten bilmiyorsa şaşıırım."

Belki haklıdır, ama ben en kötü senaryoları kafamda canlandırmakla meşgulüm. Bu kaptan olarak ilk fırsatım ve eğer biri geri dönemezse ya da yakalanırsa, bu benim için hiç iyi olmaz.

"Onları bulmalıyız."

Yemeğini ve suyunu alıp odanın karşı tarafındaki küçük masaya götürüyor. "Ya da yemek yiyebiliriz."

Bir kişinin yemesi gerekenden daha fazla taco çıkarıyor. Sonra başını, karşısındaki boş koltuğa doğru eğiyor.

"Şu anda yemek yiyemem." Midem düğümlenmiş durumda. "Annabelle'e bir bakmam lazım."

"Tamam." Yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi. "Ama telefonumu odamda bıraktım ve kendimi dışarıda kilitledim.

Seninkini ödünç alabilir miyim?"

"Nerede olduklarını öğrenene kadar rahat edemeyeceksin," dedi, bu bir sorudan çok bir ifade gibiydi.

"Sadece herkesin yerinde olduğundan ve kimsenin aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum." Otelden gizlice kaçmaktan daha aptalca bir şey.

Ağzına yarım taco tıktırır, ayakta dururken çiğner. Telefonunu, şapkasını ve cüzdanını alır, sonra ayakkabılarını giyer. "Tamam. Hadi gidip onları bulalım."

Beşinci Bölüm

C□□□□

T İşte buradalar," diyorum, Hattie ve ben kulüpte dans pistine doğru ilerlerken. Önce birlikte dans eden Mikey ve Annabelle'i görüyorum, sonra da etraflarına dağılmış olan diğer takım arkadaşlarımızı.

Hattie kalabalığın üstünden görebilmek için parmak uçlarına yükselirken pazıma tutunuyor. O basit dokunuş, omzuma ve göğsüme kadar yayılan bir sıcaklık hissi yaratıyor.

"Bir, iki, üç, dört, beş..." Yirmi beşe gelene kadar saymaya devam ediyor. "Artı ben ve Laura." Duyulabilir bir nefes veriyor. "Tanrıya şükür."

Hattie gözle görülür şekilde rahatlamış görünüyor, ayaklarını yere indirirken bile biraz gülümsüyor. En güzel gülümsemesi var. Üst dudağı alt dudağı kadar dolgun ve dişleri mükemmel bir şekilde düzgün. Aralarında boşluk ya da üst üste binme yok. Babam ortodontist olduğu için bu tür şeyleri fark ederek büyüdüm.

"Fark edildik," diye ciyaklıyor, gülümsemesi kayboluyor.

"Gidip merhaba demek ister misin?" diye soruyorum ona.

"Bunu giyerek mi?" Giydiklerine bir göz atıyor. Benimki.

Geniş bir gülümsemeyi zor tutuyorum. Çıkmadan önce odasına girip zaman kaybetmek istemedi, ben de ona bir şey ödünç verdim.

"Bunu bilerek yaptın."

"Gördüğüm ilk şeyi aldım," diyorum, ama yüzümde beliren gülümseme, ona tüm gerçeği söylemediğimi anlaması için yeterli bir kanıt oluyor. Ona bir adım yaklaşıyorum ve elim kalçasına iniyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Yanakları kızarıyor, ama sözleri tam olarak kavrayamıyormuş gibi başını sallıyor. "Bu çok tuhaf."

"Ne?"

"Bana bu kadar nazik davranman." Alt dudağını dişleriyle ısıyor. "Neden bana hislerini söylemedin?"

"Çünkü sen Denny'yle birlikteydin." Omuz silkiyorum. "Önemli değildi." "Benim için önemliydi."

"Onu ne kadar sevdiğini görebiliyordum. Lanet olsun, ben de onu seviyordum. Denny iyi bir adam."

O, tam olarak onaylamadığını ima eden bir şekilde mırıldanarak yanıt verdi.

"Seni bırakma konusunda onun kararını biraz sorguluyorum, ama o zamanlar ne sana ne de ekibime zarar verecek bir şey yapmak istemedim."

"Peki ya şimdi?"

"Oyun başladı, Cannon."

Dudaklarından bir kahkaha kaçar ve yüzünde o geniş gülümseme belirir. "Öyle mi?"

"Evet." Göz kırptım. "İlk konuşmamızda sana çıkma teklif etmediğim için iki yıldır kendime kızıyorum."

"Yine de, bana çıkma teklif etmedin." Gözlerinde, içimi heyecanla dolduran küstah bir ışıltı var.

"Gelmişsin!" Annabelle bize doğru koşarken çığlık atar. Kollarını Hattie'nin omuzlarına atar. "Çok üzgünüm. Kızdın mı?"

"Hayır." Hattie başını sallıyor. "Sadece kimse bana haber vermediği için biraz kırıldım." "Artık buradasın." Annabelle geri çekiliyor, sonra en iyi arkadaşını . "Sanki bir şeyler kaçırmışım gibi hissediyorum."

Bana suçlayıcı bir bakış atıyor, ama sonra bu bakış bir sırtışa dönüşüyor. "Uzun hikaye," diyor Hattie.

"Sanırım ana hatlarını anladım." Annabelle artık koca bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Hadi dans edelim."

Hattie'yi yanına çeker, Hattie de elimi tutup beni de peşinden sürükler. Herkes bizi gördüğüne sevinir ve anladığım kadarıyla içkiyi minimumda tutarlar.

Mikey, Hattie'nin giydiğini görünce bana sorgulayan bir bakış atıyor ama ben fark etmemiş gibi davranıyorum. Kimsenin bunu benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ne olacağını bilmiyorum ama sırtında benim adım ve numaramın yazdığı kıyafeti giydiğinde ne kadar güzel göründüğünü çok, *çok* uzun bir süre hatırlayacağım.

Annabelle, Hattie'yi diğer takım arkadaşlarıyla birlikte bir çemberin içine çekiyor, müzik eşliğinde dans ediyor ve şarkı söylüyor. Ben geride kalıyorum, bardan bir içki alıyorum, takım arkadaşlarımla sohbet ediyorum ve herkesi kontrol ediyorum, ama onu hiç gözden kaçırmıyorum.

Üç şarkıdan sonra kızlar sonunda dağılıyor. Hattie beni bulana kadar odayı tarıyor, sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Bana doğru yürümeye başlıyor ve nabzım bir anda hızlanıyor.

Elimdeki içkiyi ona uzatıyorum. Tereddütle bir yudum alıyor, sonra gözleri parlıyor. "Diyet Dr Pepper mı?"

Başımı sallıyorum.

"Bunun en sevdiğim içecek olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Senin hakkında her şeyi bildiğim gibi. Dikkatimi veriyordum."

"En sevdiğin renk?"

"Mor."

"Bölümün ne?"

"Spor hekimliği, ama eğitim alanını da düşünmüştün."

"Annem gibi öğretmen olmak istediğimi düşünmüştüm," diyor.

Bunu da biliyordum.

"Ayrıca programını, en sevdiğin TV programlarını, maçlardan önceki ısınma rutinini ve..." Tereddüt ediyorum. "Denny'nin sana '*tatlım*' demesinden nefret ettiğini de biliyorum."

"Hayır, sevmezdim," diyor, ama bir tavrı var ve şu anda da öyle davranıyor.

"Yaptın. Burnun çok sevimli bir şekilde buruşuyor ve dudaklarını sanki somurtmaya çalışıyormuş gibi birbirine yapııştırıyorsun."

"En sevdiğim takma ad değil, ama *sorun* değil."

"Tamam, tatlım."

Yüzünü yine öyle yapıyor.

"Benimle dans et," diyorum ve başımı o yöne doğru eğiyorum.

Hattie başını sallıyor, ben de bardağı geri alıp bara koyuyorum ve onu dans pistine götürüyorum. Formam şortunun altına sarkıyor ve bir omzumdan düşüyor. Biz ritimle hareket ederken, aramızda bir adım mesafe varken gözlerim onunla buluşuyor.

"Ben de senden hoşlandım," diye bağılıyor müziğin sesini bastırarak. "Geçmiş zaman mı?"

"Tanıştığımız gece. Bana çıkma teklif etmeni istemiştim. Sonra sen gittin ve..." Omuzlarını silker.

"Tereddüt ettim. Bu benim hatam."

Aramızdaki mesafeyi kapatır ve kollarını göğsüme dolayarak sarılır. "Senden hoşlanıyorum. Şimdiki zaman."

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, sonra başımı eğip dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

Altıncı Bölüm

H□□□□□

E Colin Jettson'la öpüşüyorum. Ya da o beni öpüyor. Ve vay canına, bu işte çok iyi. Kalbim deli gibi atıyor ve heyecanla midem kelebekler uçuyor. Geri çekilip bana bakıyor, sırtıyor.

e "Buradan çıkmaya hazır mısın?" diye soruyor, sesi alçak ve boğuk.
"Evet." Şu anda yaptığımız gibi, iki takımın da bizi izlemediği bir ortamda bunu çok daha fazla yapmak istiyorum.

n Colin ve ben dans pistinden ayrılırken Annabelle'in gözüne bakıyorum. Bana başparmağını kaldırıp havaya öpücük gönderiyor. Otele dönüş yolunda daha fazla öpücük ve dokunuşla geçiyor. Odasına girdiğimizde başım dönüyor.

Şapkasını çıkarır ve yatağın üzerine atar.

Uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan içindeyim; umut ve heyecanla karışık, iyi türden bir heyecan.

"Jakuzini kullanma teklifin hâlâ geçerli mi?" diye soruyorum ona.

"Evet, ama..." Bana doğru yaklaşıyor. "Bu gece seninle yatmayacağım."

Kırılmam gerekirdi ama bunun yerine yüzümde eğlenceli bir gülümseme beliriyor. "Neden?"

"Çünkü bunu iki kez mahvetmek istemiyorum." "Komik bir kelime seçimi."

Şimdi o gülümsüyor. "Tekrar denemeye ne dersin?" Kaşlarımı kaldırarak soru işareti yapıyorum.

"Ben Colin Jettson. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzatıyor.

Sevimli bir adam.

"Hattie Cannon." Elini sıkıyorum.

Başparmağı parmak eklemlerimin üstünden geçiyor. "Hattie Cannon, geceyi benimle geçirmek ister misin?"

"Konuşmak için mi?" diye soruyorum, masumca kirpiklerimi kırıştıtarak.

Dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünürken tavana bakıyor. "O ve belki biraz öpüşme ve hafif sarılmalar."

Ağzımdan bir kahkaha kaçar. “Kulağa harika geliyor.”

Kapı çalınmasıyla uyanıyorum. Kirpiklerimi açıyorum ve bana sarılmış sıcak beden yüzünden bir an için kafam karışıyor. Başımı çevirip Colin'i, dağınık saçlarını ve yumuşak ifadesini inceliyorum. Gözleri kapalı ama dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sanırım biri seni arıyor," diyorum.

Kollarını belime daha sıkı sararken, “Git buradan!” diye bağıyor.

"Otobüs beş dakika sonra kalkıyor," diye bağıyor Koç Boyson diğer taraftan.

Colin'in gözleri birden açılır ve ikimiz de şok içinde birbirimize bakarız. Birbirimizden ayrılır ve koreografisi yapılmış bir dans gibi yataktan atlarız.

"Saat kaç?" diye soruyorum, etrafta kıyafetlerimi ararken. Jaketim jakuziye girince ıslandığından, onun formasıyla uyudum.

Altını bulup giyiyorum, hâlâ biraz nemli olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Telefonuna baktı ve sonra bana biraz paniklemiş bir bakış attı. “Koç yalan söylememiş. Otobüs beş dakika sonra kalkıyor.”

"Aman Tanrım." Mütevazılık numarasını bir kenara bırakıp formayı başımdan geçiriyorum, sonra bikini üstümü ve şortumu giyiyorum.

Dün gece oda anahtarımı almak için resepsiyona uğradığımız için son derece minnettarım, ama yine de eşyalarımı toplayıp otobüse binmek için giyinmem beş dakikadan fazla sürüyor. Kesinlikle mayomu giyerek buz pistine gidemem.

Odadan fırlayıp çıktığımda, Colin beni bekliyordu.

"Koça geç kalacağımı mesaj attım," diyor. "Bizi bekliyorlar."

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Tabii ki yapmalıydım," diyor. "Ayrıca, bu sayede bunu yapmak için birkaç dakika daha vaktim oluyor."

Kişisel alanıma girip dudaklarını benim dudaklarımın üzerine indiriyor. Tadı nane diş macunu gibi.

"Çok geç kaldık," diye dudaklarına fısıldıyorum.

"Biliyorum." Başını sallayarak onaylıyor, ama sonra beni tekrar öpüyor. Büyük bir zorlukla kendimi ondan çekiyorum.

"Gitmeliyiz." Elini tutup onu koridordan aşağı çekiyorum.

O inliyor. Hokey oynamaya gitmekten hayal kırıklığına uğradığını gördüğüm tek an bu olabilir.

"Görüşürüz," diye göz kırparak söz veriyorum.

Otobüse bindiğimizde, hâlâ el ele tutuştüğümüzü fark ediyorum. Elini bırakıyorum, ama Koç Lessley fark etmeden önce.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar, dudaklarının köşeleri kıvrılır.

"Evet. Özür dilerim, Koç. Uyuyakalmışım."

"İlginç bir gece geçirmiş olmalısın," diye düşünür. Colin ve ben birbirimize bakarız ve yerlerimize otururken

gülümseriz.

Pistte, erkekler soyunma odalarına giderken, biz de bizimkine yöneliyoruz.

Giyindikten sonra Koç Boyson içeri giriyor.

"Umarım herkes iyi bir gece uykusu çekmiştir," der, bana bir göz atarak.

Yanaklarım kızarıırken yere bakıyorum. Takımın geri kalanı da onun bakışlarını kaçırıyor.

O kıkırdar. "Pekala, bu öğleden sonraki maç planını konuşalım, sonra antrenmana çıkalım."

Sonraki birkaç dakika boyunca, koç rakibimiz hakkında bildiği her şeyi anlatırken onu dinliyoruz.

"Bu hafta iyi görünüyorlar. Bizim için iyi bir sınav olacak." Bana bakar. "Cannon, bugün seni tekrar merkeze alıyorum."

Birkaç talimat daha verir ve sonra bize buz pistinde buluşmamızı söyler.

Koç gider gitmez Annabelle bana döndü. "Anlat bakalım."

Ama ben bir şey söyleyemeden ekledi: "Sen ve Jett mi? Buna bayılıyorum. Artık onun yaydığı o karamsar, endişeli havanın anlamı çok daha net."

Sırt çantamdaki telefonum titriyor. Ekranda Colin'in adı yanıp sönüyor. "Bunu hemen cevaplamam lazım," diyorum ona.

"Tamam. Orada görüşürüz," der Annabelle ve uzaklaşır.

Mesajı açtım ve onun yazdıklarını okurken gülümsedim: Bu gece takılalım mı?

Hemen cevap veriyorum: Evet.

Peki ya ertesi gece?

İki ay sonra

"Tebrikler!" Maçtan sonra Colin'i bekliyorum.

Bana doğru yürürken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkürler."

Onun formasını giyiyorum, neredeyse iki ay önce hokey kampında giydiğim formayla aynı. Onu giydiğim günün ertesi günü bir hat trick daha yaptı ve şimdi bunun rutinine gerekli olduğunu iddia ediyor. Sanırım sadece benim ona ait olduğumu hatırlatmasını seviyor. Ki öyleyim. Resmen. Ve mutlulukla.

Başını eğip dudaklarını benimkilere değdiriyor.

Bir anlığına ona kendimi kaptırıyorum, sonra geri çekiliyorum. "Sana kızgıyım."

Dudaklarının köşeleri seğiriyor, sonra alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Neden?"

Telefonumu kaldırıp Valley U erkek hokey takımı kadrosunun web sayfasını gösterdim. "Bana yaz boyunca boyunun uzamadığını söylemiştin."

Şaşkın bir kahkaha atıyor.

"Geçen yıla göre *beş* santim uzamışsın!"

"Bunu unutmuşum." Yine kıkırdadı.

Bu yaz hokey kampının başında onu gördüğümde daha uzun göründüğünü fark etmiştim. Sanırım ben de onun bana gösterdiği ilgiyle ona ilgi gösteriyordum.

"Harika kız arkadaşından sakladığın başka bir şey var mı?" diye takılıyorum. Başını sallıyor. "Belki bir şey daha var."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu cevabı beklemiyordum.

"Seni seviyorum, Hattie Cannon. Sanırım iki yıldır sana aşığım."

Midem bir an sızlar, sonra sıvı bir sıcaklıkla dolar. "Öyle mi?" O başını sallar, gülümsemesi yumuşar.

"Ben de seni seviyorum."

Parmakları gömleğimin önünü kavrar ve beni kendine doğru çeker. "Geceyi benimle geçirir misin?"

Son zamanlarda sürekli onun evinde kalmama rağmen yine de soruyor.

"Kesinlikle."

RCUNOWLEDGXENTS

Bu eğlenceli yaz hikayesini yazmama izin verdikleri için Amazon'daki herkese çok teşekkür ederim! Lauren, Lindsey ve ekip — çok eğlendim!

Ben yazma odamda saklanırken işleri idare eden ekibim Jamie, Kayla ve Tori'ye de teşekkürler. Sizler olmadan bu işi yapamazdım.

Her adımda bana rehberlik eden ve heyecanını paylaşan menajerim Georgana'ya teşekkürler.

Sporcu kızlarıma: Sizi görüyorum ve sizi destekliyorum.

Ve son olarak, bana her zaman güvenen okuyucularıma. Umarım bu kitabı beğenmişsinizdir!

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2025 Two Dudes Photography

Rebecca Jenshak, *USA Today*'in en çok satan romantik roman yazarı olmasının yanı sıra yerel sporları ve iyi kitapları seven biridir. En son haberler ve yeni çıkan kitaplar için onu TikTok ve Instagram'da [@rebeccajenshak](https://www.instagram.com/rebeccajenshak) adresinden takip edin.

USA Today'in en çok satan yazarı Rebecca Jenshak'ın diğer harika kitaplarını keşfedin.

“Bu yazarın yazım stilini çok seviyorum. Bu gençler arasında inanılmaz bir bağ var ve kahkahalarla dolu esprili sohbetler yapıyorlar. Bu gruba doyamıyorum! Her ayrıntıyı büyük bir ilgiyle takip ediyorum ve diğer karakterlerin yaşadığı yan hikayeleri de çok seviyorum.” —Reading in the Red Room